

Elena Kedros

ROBIN
MORA DA BIRA

Prevela
Kristina Lozo

 vulkancić

Beograd, 2015.

Sveće na vodi

eka je bučno hučala. Talasi su se presijavali na mesečevoj svetlosti između brojnih virova. Raspršene kapljice stizale su do obale i rosile po družini odmetnika.

„Ovde mi izgleda dobro!“, uzviknu Robin, primetivši odraz lampe koju je Robert držao u ruci. Matica je pokušavala da snop svetla odnese sa sobom, ali uspevala je samo da od njega stvori drhtave obrise.

„Hajde da počnemo!“, predloži Gilbert Orlovski Nos.

„Jedva čekam!“, uzviknu plavooki Martin.

Juart iz vreće izvadi sveću, nožem je podeli na pet delova i svakom od prijatelja pruži po jedan komad. Potom im podeli i komadiće drveta. Robin, Martin i Robert ih uzeše. Kada je Gilbert uzeo svoj komadić, vlažna zemlja na obali se odroni i noga mu skliznu. Naglim pokretom tela izbegao je da upadne u vodu, ali njegov komad sveće i drvce završiše u vodi uz dvostruko *buć*. Sveća potonu do dna, a matica odnese drvce.

„To samo tebi može da se desi!“, prasnu Martin i udari ga. „Nemoj ni da pomisliš da ću ti dati svoju sveću i drvce!“

„Uzeću ih sam, svidelo ti se to ili ne“, odgovori Gilbert. Podignu ruku da bi bratu prišao šamarčinu, ali Robin se umeša brže od dlana.

„Ne menja se ništa ako imate samo jednu sveću... Uostalom, vas dvojica ćete ionako zamisliti istu želju!“

Braća se pogledaše odmeravajući i tu mogućnost. Martin zavrte glavom.

„Sa dve sveće imali bismo veću šansu“, progunda.

„A možda jedna sveća uz istu želju ima više snage“, reče Juart.

Braća se ponovo pogledaše.

„Ali ja ću je upaliti!“, odlučni Martin.

„A ja je puštam!“, reče istovremeno Gil.

„Dogovoreno!“, nasmeja se Robin, zadovoljna kako su se braća složila bez tuče.

Jedno za drugim, upališe sveće na plamen Robertove baklje, potom pričvrstiše sveće na drvca, prilepivši ih s malo voska.

Robin prva uđe u ledenu vodu. Hiljade ledenih iglica boc-kale su je po nogama. Krenu napred, pronade mesto gde struja nije previše jaka i zastade. Isto učiniše i ostali. Robert ostavi baklju na obali, pričvrstivši je gomilom kamenja, i krenu za njom. Juart joj priđe s druge strane.

„Kako ćemo dalje?“, upita Martin dok mu je Gilbert uzimao iz ruku upaljenu sveću.

„Zamislimo želju, položimo drvca na vodu i na moj znak ih puštamo. Reka će ispuniti želju onome čija sveća najduže izdrži na površini“, objasni Juart. „Odmah zamislite želje, jer moramo u isto vreme da ih pustimo.“

„Naša gostionica!“, uzviknu Gilbert. Pogledom se sporazumeo sa Martinom iako je on jedini progovorio.

„Da pronađem Filipa“, pomisli Robin. Još uvek nije otišla u Jork da pronađe brata. Obećala mu je da će doći za njim čim pobeđi viteza sa zmajem i leđi Bernis. Ali nije to uradila. Pustila je da je Robert ubedi da se vrati u šumski zamak

– njihovu pećinu u šumi – da bi zajedno krenuli čim ga urede. Sada je utočište već bilo u redu, a i Robertova skloništa ponovo su bila sređena da bi mogla da prihvate sve. Ipak, ona nije krenula. Najpre je Juart imao groznicu, potom su buve napale zamak, nakon toga su morali da naprave rezervne lukove za sve... Robin zavrte glavom. Nije verovala da reka i sveća mogu da ispune njenu želju. Ali za svaki slučaj morala je da poželi nešto do čega joj je zaista stalo. Još nije otišla u Jork jer se plašila da uopšte neće naći Filipa i zato je neprestano odlagala put. Iz nekog nerazumljivog razloga, nije uspevala da se seti imena rođaka kod kojih se sklonio. Jork je veliki grad i malo njih bi primetilo nekog dečaka koji je nedavno stigao...

„Robin?“, dopre do nje Martinov glas. Izgleda da ju je više puta dozivao. „Jesi li odlučila ili ne? Moramo da pustimo sveće pre nego što potpuno izgore.“

„Spremna sam!“, odgovori ona.

„U vodu!“, objavi Juart.

„Da pronađem Filipa“, pozelela je Robin. Položi na površinu drvce sa svećom ne puštajući ga da ide. Plamen je goreo ogledajući se u talasima. Robert joj se osmehnu.

„Puštaj!“, naredi Juart.

„Da pronađem Filipa“, ponovo pomisli Robin. Odvoji ruku od drvčeta u isto vreme kad i ostali i poveri ga talasima. Struja ponese četiri sveće. Plamenovi su se vrtložili između virova, igrali su u ritmu talasa i zrakasto se širili u hiljade odraza na tamnoj vodi. Robin je gledala plamen sveća i ponavlja: „Da pronađem Filipa.“ Braća su navijala da njihova sveća izdrži što duže. Pevali su neke pesme o gostionici. „Donesi nam reke piva! I goste pune para.“

Jedan talasić izdajica ugasi Juartov plamen, odmah potom jedan vrtlog proguta Robertovu sveću. Robinina sveća i sveća braće opasno su se približile.

„Hajde, daj, izdrži još malo!“, vikao je Gilbert svojoj sveći, ali jedan talas je posla pravo prema drugom. Talasi preklopiše obe sveće.

„Prva se njena ugasila, siguran sam!“, zagalami Martin pokazujući na Robin.

„Istovremeno su se ugasile“, suprotstavio mu se Juart.

„Videćemo“, nasmeja se ona. Tog trenutka odluči da narednog jutra krene za Jork, bilo uz blagoslov reke, ili bez njega.

Kada su se vratili u zamak, braća su bila toliko sigurna da će im se želja ispuniti da su već počeli da organizuju gostionicu koju su oduvek sanjali.

„Imaćemo skladište puno bačvi! Tu će biti piva, jabukovače i medovine.“

„Onim gostima koji nam se ne sviđaju davaćemo sve razblaženo.“

„Ali vi ćete ceo život piti besplatno“, izjavi Gilbert.

Robert uputi značajan pogled Robin. „Sutra krećemo za Jork?“

Ona smeteno klimnu glavom. Nije imala pojma koju je želju njen prijatelj poverio reci, ali on je naslutio njenu.

„Šta si ti pozeleo?“

„Krećemo u zoru?“, ponovi on.

Robin ponovo klimnu glavom. Bila je srećna što će Robert ići s njom. Poznavao je gradove bolje od nje, a i kada su putovali sami, među njima je vladalo neverovatno razumevanje. Spremala se da mu odgovori, ali odjednom se ukoči.

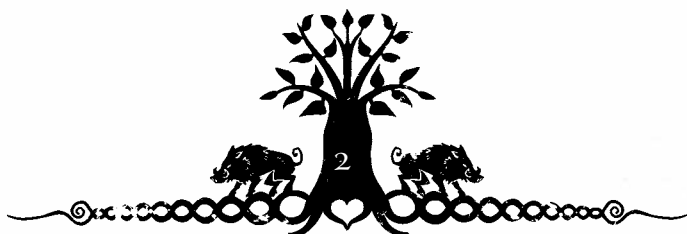
„Tišina“, šapnu drugarima. „Slušajte!“

Sa čistine ispred zamka dopirao je nedvosmisleni zvuk: topot konja. Bilo ih je bar tri, možda i četiri. „Dođavola!“, progundā Robin. Sve ih je toliko bila obuzela igra svećama da nikoga nisu ostavili na straži. Uхватиše se za strele i lukove.

Zamak družine

Možda izgleda kao obična pećina, ali za sve one koji su je pretvorili u skrovište, tu žive ili su živeli, to je pre svega dom; to je mesto na kojem se Robin i njegovi prijatelji osećaju na sigurnom i gde imaju sve što im je potrebno: hranu, vodu, oružje, toplotu i udobnu slamaricu na kojoj mogu da se odmore.

Paklena vrana kobila

Namestiše strele i izbiše na čistinu spremni za brzi napad. Nađoše samo jednog čoveka nedruželjubitivog izraza lica, koji je silazio s konja sa sivim pegama, za koji su bila vezana još tri konja: dva dorata i jedna crna kobila s belim belegom na njušci, koja je njuškala tlo, najverovatnije tražeći travu.

„Ko ste vi?“, upita Robert uperivši strelu uljezu u lice.

Ovaj ne odgovori. Nosio je braon tuniku, sive pantalone i kožne čizme. Osmotri ih jedno po jedno ne pokazujući simpatije.

„Da li su među vama Martin i Gilbert Braun i... Robin Hud?“, upita na kraju.

„A šta ako jesu?“, odvrati Robin.

Tip izvadi iz bisaga koje su visile sa sedla njegovog konja prsten i pokaza joj ga. Robin ugleda na njemu urezanog labuda. Prepozna simbol porodične loze Madove majke. Mad je momak koji je zajedno sa Brejlin bio važan član njihove

družine, pre nego što je otkrio da je baron Talbot od Šelforda. Spustila je luk, a i ostali učiniše isto.

„Zovem se Den Bruster i dolazim po nalogu lorda Ajlma-da“, poče čovek. „Moj gospodar želi da...“, zastade, pogleda decu i potom nastavi. „... da gospoda Gilbert i Martin i... i... mlada gospa Robin... da mu se odmah pridruže u dvorcu u Šelfordu. Po vas je poslao i ove konje.“

„Odmah? I šalje nam konje? Ima li nekih problema?“, upita Robin.

Izraz izuzetne nelagodnosti pređe preko lica pridošlice. „Ja sam glasnik, nisam obavešten o baronovim planovima. Inistiram da odmah krenemo. Bićemo u Šelfordu sutra uveče.“

„Idemo li?“, upita Juart, gledajući ga s nepoverenjem.

„Pozvani su samo gospa Robin i gospoda Gilbert i Martin“, precizirao je glasnik.

„Odmorite se malo“, reče mu Robert. „Nahranite konje. Donećemo i vama nešto da se okrepite.“

Dok je glasnik jeo suvo meso, deca se izdvojiše da porazgovaraju. Juart je sedeo na svom panju, a ostali oko njega. Niko od njih nije mogao ni da pretpostavi što ih Mad zove. Ali tolika užurbanost mogla je značiti samo jedno: da je u nevolji. Nikome nije bilo jasno zašto je pozvao samo njih troje.

„Mislim da je bolje ako krenemo svi“, reče Juart.

„Slažem se“, podrža ga Robert.

Robin odmahnu glavom. „Znate da Mad ne radi ništa slučajno. Ako je pozvao samo nas troje za to ima valjan razlog. Možemo samo da pogoršamo situaciju ako se pojavimo svi.“

„Juart i ja možemo peške da vas pratimo i da se pritajimo u gradu“, insistirao je Robert.

„I da ostavimo zamak bez odbrane? A tek što smo ga sredili. To nije baš najbolja ideja“, promisli Gilbert. Nastade tišina.

Robin i braća bili su spremni za polazak. Martin pokuša da uvuče stopalo u uzengije crne kobile. Ona se pomeri i on pade na kolena. Ponovo pokuša, ona se ponovo pomeri.

„Uzmi jednog od dorata“, predloži mu glasnik nestrpljivo, a onda glavom pokaza na kobilu. „Ta zver je porod demona! Ako joj se ne sviđaš, propast! A neće ni da galopira.“

Gilbert nije dopustio da propusti priliku da izazove brata.

„Pusti mene, molim te!“, izjavi sigurno.

Približi se odlučnim korakom kobili, ali ona se opet pomeri propevši se. Gilbert izbegnu udarac kopitom i snažno poskoči unazad.

„Hej, kakva narav!“, pobuni se. Martin prasnu u smeh gledajući ga s visine. On se smestio na velikog dorata. Kobila krenu nekako postrance i bezmalo naleti na Robin.

„Čao, tvrdoglavice“, pozdravi je ona. Kobila se okrete da je pogleda.

„Uzjaši je ti“, reče joj glasnik. „Zove se Proždrljivica.“

Dok se Gilbert penjao na drugog dorata, Robin je najpre pomazi crnu kobilu.

„Ne ohrabruj je“, prožišta joj glasnik uzjahavši zelenka. Ona ga je ignorisala i nastavila da je miluje. Proždrljivica se nije pomerila niti pokazala da joj to prija. Na kraju je ipak dozvolila da je uzjaše.

Den Bruster dade znak za pokret. Trenutak pre nego što je Robin dohvatila uzde, približi joj se Robert.

„Ti...“, poče, ali ona ga odmah prekide.

„Znam da se ne slažeš, ali smatram da nemamo izbora. Čim budemo razgovarali s Madom, neko od nas će se vratiti da vas obavesti.“

„A ako se za četiri dana niko ne pojavi, doći ćemo po vas istim putem kojim smo prvi put zajedno išli u Šelford“, uzvratu Robert. „Sve ovo je u redu, ali...“

„Ali... šta?“, upita ona.

„Obećaj mi da, ako se kod Mada sve reši, nećeš krenuti sama u Jork.“

Robin se trgnu. Nije ni pomislila na to. Osetila se krivom.

„To bi bilo pametno. Dobila bih na vremenu.“

„Ja ne navaljujem da krenem u Šelford, a ti ne ideš sama u Jork. Dogovoreno?“

„U redu“, predade se ona. „Ali zašto...“

Boje konja

Vranac je konj s crnom
dlakom, repom i grivom.
Ridan je zlatast konj,
žučkastocrven, crvenkast
ili boje cimeta, a rep i griva
su mu iste boje kao i
dlaka. Dorat ima
braon dlaku sa
crnim repom i
grivom. Dorati
mogu biti svetli,
tamni ili tamnožuti,
odnosno sa mrkom ili
tamnoridom dlakom.

Zelenko ima sivu dlaku prošaranu okruglim
mrljama, svetlijim ili tamnijim od dlake.

„Hoću samo da budem siguran da ćeš se vratiti“, reče Robert.

Robín se učini da je noć postala toplija. Nasmējaše se. On potapša kobilu, koja krenu kasom. Kaskala je, ali je sve to delovalo nekako lenjo.

U zoru je miris šume bio jak. Drveće je ponosno pokazivalo svoje ponovno buđenje, obasuto sitnim pupoljcima i zelenim listićima. Divlje kestenje bilo je prepuno belih cvetova. Ptice su pripremale gnezda, a ritmični topot konja pratio je njihovo cvrkutanje. Izgledalo je kao da šuma peva svoju prolećnu pesmu, koja se veoma dopala Robín. Bilo je veoma drugačije nego kada su išli istim putem peške i po snegu. Ovako je bilo manje naporno. Da se u njenoj glavi nisu nagomilavale najcrnje misli u vezi s Madom i Brejlin, moglo je da bude i prijatno.

Proždrljivica zastade po stoti put – privukao ju je busen sveže trave pa poče da ga brsti. To je izgleda bio način kako je kobila napredovala. Deset koraka kasom, pa užina. Deset koraka, pa užina. Nema galopa. Usporavala je celu grupu i izluđivala glasnika.

„Dođavola, udari tu tvrdoglavu da krene!“, viknu on po ko zna koji put. „Ali udari je što jače možeš.“

Robín je frktala. Kobila je zaista bila najtvrdoglavije stvorenje koje je sreła, ali nije pomišljala da je udari. Jedino joj jače povuče uzde, da bi joj podigla njušku s trave, a pokretom stopala dade joj znak da krene. Proždrljivica lagano ponovo krenu, ali čim je ugledala sledeći busen trave, zaustavi se i spusti njušku. Robín povuče uzde i natera je da nastave dalje. Kod novog sočnog busena trave, Robín primeti da će se kobila opet zaustaviti, pa je podbode. Proždrljivica zafrkta, preskoči busen i ponovo poče da kaska. Nekoliko kilometara Robín je sve vreme pazila šta kobila smeru i uspevala je da spreči svaki pokušaj zaustavljanja. Nakon nekog vremena, stigoše do reke. Svi konji zagaziše u vodu i pregaziše reku, ali ne i Proždrljivica. Samo jednim kopitom pipnu vodu, oseti da je hladna i okrenu se odbijajući da uđe u vodu.

Glasnik to primeti, vrati se do Robin i izvadi bič iz bisaga. „Ne!“, viknu Robin.

Bruster podiže ruku da udari Proždrljivicu. Kobila poskoči u stranu i izbeže udarac bičem. Glasnik pokuša još jednom.

„Ne!“, viknu ponovo ona, ali Den Bruster opet zamahnu bičem. Robin pusti uzde i kobila galopom jurnu u vodu.

„Beži!“, vikala joj je, prateći telom pokrete kobile. Dopustila joj je da sama izabere putanju i izađe iz reke. Proždrljivica je nastavila da galopira. Bio je to neverovatan trk. Nisu više bili devojka i konj, već jedno biće, slobodno kao nalet vetra. Ona i Proždrljivica postale su jedan duh, jedna volja, jedno stvorenje. Kobila se dugo nije zaustavila. Ona i Robin zaobišle su Martina i Gilberta i nastavile da jure.

Kada je kobila usporila, Robin je umiri da bi sačekale ostale. Glasnik krenu pravo ka njima.

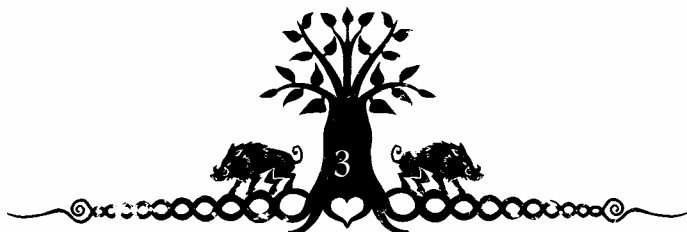
„Pre ili kasnije moraćeš da je udariš“, ozbiljno ju je prekorio.

„Ja ne udaram konje!“, odgovori Robin i udalji se s Proždrljivicom, koja narednih šest kilometara nije više ni pokušavala da se zaustavi. Nju i Robin ujedinio je galop kojim su izbegli bič. Sada joj je kobila verovala. Prolazila je pored visokih stabljika, izuzetno svežih i svetlucavih od rose, pogleda ih željno, ali ne uspori. Robin joj ipak dozvoli da se zaustavi i uživa u toj biljožderskoj gozbi. Kobila uroni njušku u zeleniš.

„Nemamo vremena za odmor!“, vikao je glasnik.

„Nastavite, mi ćemo vas stići“, odgovori Robin i sjaha. Proždrljivica je njuškom čušnu po licu, kao da joj zahvaljuje. Robin je pomazi. Kobila pokaza da joj se sviđa milovanje i uzvratila još jednim gurkanjem. Potom nastavi da kida stabljike.

Kada je osetila da je sita, podiže njušku. Robin je uzjaha i podbode je u galop, a kobila pojuri sva srećna.

Zmajev izbljuvak

Bilo je kasno uveče kada su stigli pred Šelford. Nebo se načičkalo pretećim oblacima, koji tek što nisu oslobodili pljusak. Vlažni vetar duvao je bezumno i mrsio grive konjima. Raspoloženje grupe postalo je mračno. Pošto su stigli na cilj svi su se zabrinuli šta to muči Mada. Gilbert i Martin prestali da se koškaju.

Kada su ušli u dvorište zamka, glavna zgrada, u kojoj bi trebalo da živi Mad, bila je mračna i tiha.

Nije bilo nijednog znaka koji bi bilo šta nagoveštavao. Bila su otvorena samo vrata istočnog krila, a iznutra se probijao tračak svetlosti. Kao da je neko držao baklju.

Robin nikada nije bila u konjušnici. Bila je ogromna. Ugledala je oko tridesetak konja, sve lepši od lepšeg, par mladih ždrebaca i u uglovima naslagano seno. Mladić s bakljom i jedan mlađi konjušarski pomoćnik, pegav i bistrih očiju, krenuše im u susret da bi prihvatili konje. Mlađi od njih uhvati Proždrljivčine uzde.

„Da li ti je zadavala probleme?“, upita mladić Robin.

„Ne, nije. Fantastična je. Brza je kao vetar“, odgovori ona potapšavši kobilu po vratu.

Pomoćnik je pogleda začuđeno. „Ti si prva koja to kaže.“

Silazeći s kobile, Robin se spremala da odgovori, ali čim je spustila noge na zemlju, oseti bol i primeti da ne uspeva da ispravi kolena. Kao da su njeni mišići ostali ukočeni u položaju koji su imali u sedlu.

„Užasno me boli“, požali se Martin, isto tako savijenih nogu koje nisu htele ni da se maknu.

Robin je i dalje pokušavala da se vrati u položaj dvonožnog bića kada pegavi mladić povede Proždrljivicu.

„Samo trenutak! Pusti me da se pozdravim s njom“, pskoči ona.

Gilbertov dorat je snažno rzao, pa Pegica nije čuo Robin, nego je nastavio da vodi kobilu. Glasnik, kojem je svega bilo preko glave, pokaza joj izlaz iz štale. Robin pođe za njim. Bila je nestrpljiva da čuje šta to muči Mada. Kasnije će vratiti do štale da se pozdravi s Proždrljivicom.

„Nadam se da za rešavanje problema naših prijatelja nećemo morati da skakućemo kao čigre... Znam jednog fratra od sto godina koji je u odnosu na nas pravi mladić“, gundao je Gilbert šepajući.

Izašli su iz štale i stigli do bočnih vrata glavne zgrade. Den Bruster pokuca zvekirom.

U dvorištu se začu topot konja. Robin se okrenu i ugleda Proždrljivicu kako juri prema njoj. Pegica je trčao za njom i vikao joj da stane. Martin se smeja.

Vrata počеше da se otvaraju uz škripu. Kobila stiže do Robin i gurnu je njuškom u lice. Ona je pomazi.

„I ja sam htela tebe da pozdravim“, šapnu ona razneženo.

„Šta se, kog vruga, događa?“, prasnu neki hladan glas iza njenih leđa.

„Ljudi... gosti... barona...“, odgovori glasnik.

Ne prestajući da mazi kobilu, Robin se okrenu prema vratima.

„Nadam se ne sve četvero...“, procedio je ironično namrgođeni čovek i dalje stojeći na pragu. „Životinjama ulaz nije dozvoljen.“

„Ali vi ste unutra“, naruga mu se Martin.

„Sačuvajte duhovite dosetke za nekoga ko želi da ih sluša“, odgovori čovek. Pegica se osmehnu i uhvati konja. Robin još jednom pomazi Proždrljivicu i pogleda čoveka na vratima. Imao je oko četrdeset godina, strogo i koščato lice, a na sebi kratku tuniku i okruglu kapu. Namrgođeni nekoliko trenutaka zadrža svoje plave oči na Martinu, a potom ih sve osmotri pogledom s neskrivenim izrazom netrpeljivosti.

„Pa... doveo sam ih dovede, sutra ću morati rano da krenem. Poveravam ih vama. Laku noć“, progundā glasnik i udalji se.

„Oružje nije dozvoljeno u zamku“, naredi okruglokapi, pokazujući na njihove lukove.

„Zaista? A otkad to?“, upita Robin.

Ako joj je glasnik bio mrzak, za ovog je mogla da kaže samo još nešto gore. Možda ova dvojica zadaju Madu problem.

„Baron Talbot nerado se odvaja od svog luka koliko i ja od svog. On sigurno nije zahtevao da nas razoružate. Uostalom, njegovi vitezovi sigurno ne ulaze u zamak bez svojih mačeva“, nastavi Robin nadajući se da je rekla pravu stvar.

Okruglokapi popusti i pomeri se sa ulaza da bi ih pustio da uđu.

„Hvala, prijatelju“, našali se Martin dok je ulazio.

Čovek se jedva uzdrža da odgovori. Robin nastavi da se obraća zapovednički.

„Odvedite nas kod barona!“, naredi bespogovorno.

„Odvešću vas u vaše odaje. Lord Ajlmad nije ovde.“

„Odvedite nas onda kod ledi Brejlin!“, još više povisi glas Robin.

„Ledi?“, reče čovek prezrivo usta skupljenih u podrugljiv osmeh. „Vaša prijateljica ne može da vas primi pre nego što se vidite s baronom“, dodade. „Odaje u kojima ste smešteni nalaze se u zapadnoj kuli.“

Džefri iz Šelforda

Balada o crnom čoveku

Ne želim da sretnem njušku njegovu
Taj i danju i noću donosi nevolju.
Lice mu ko lopata spljošteno,
Od zlobe i pakosti uvošteno.
Od bilo kog pseta ujeda gore
Ma i ludačke oči ima, more!
Tom čoveku bez časti,
Što puca od zavisti,
Leđa ni mrtav ne okreći,
Ili ćeš se gradno kajati.

Putujući pevači Šelforda ponovo
napadaju. Pevaju ovu baladu,
ali ne govore kome su je posvetili.

Bio je dovoljan samo jedan pogled da se Robin sporazume s Martinom i Gilbertom.

„U redu“, reče skoro mrzovoljnim tonom. Ništa je neće sprečiti da potraži Brejlin pošto se oslobodi ukočenog gnjavatora.

Pratila je okruglokapog kroz prostorije u prizemlju i razgledala tražeći bilo kakav trag koji bi mogao ukazati na problem. Nije videla ništa što je smatrala važnim. U tišini zamka jedini zvuk koji se mogao čuti bio je bat njihovih koraka po kamenom podu.

Tada se neka vrata zalupiše i začuše nečije užurbane korake. Zgrabila je luk koji je nosila na ramenu. Martin i Gilbert učiniše isto.